

Madarak- és fák napjára.

— Párbeszéd. —

Személyek: Fecskeanyó, Verébnéni.

Verébnéni: Csif, csúf, csiririrr (repülve jön) ... Jónapot, kedves Fecskeanyó!

Fecskeanyó: Adjon Isten! Veréb szomszéd! Mi jó hozta hozzánk?

Verébnéni: Elnézésüket kell kérnem, hogy megkéstünk a házbérrel, de május elsejére sehogy sem sikerült előteremtennem.

Fecskeanyó: Milyen házbérről beszél, lelkem, Én nem tudok róla!

Verébnéni: Hát tetszik tudni, az úgy volt, hogy ősszel a lakáshivatal nekünk ítélte téli szállásnak a szomszédasszonyék üresen hagyott fészket. Harkály koma, a főkopácsmester — bizonyosan tetszik ismerni, ott lakik az öreg fűzván, — 399 hernyót, 777 szunyogot rendelt házbérben. Mi hozzá is fogtunk a kereséshez, de bizony eddig nem sikerült fogni egy fia hernyót se, szunyogot se. Aztán alkudni is próbáltunk, de nem engedett ökgiyelme a házbérből egy szunyoglábat se! Jaj, szegény fejünknek, mi lesz most mivelünk?

Fecskeanyó: Mi lesz veletek, az bíz a ti gondotok! Dehát miért nem építetek magatoknak ti is rendes lakást, úgy sokkal olcsóbb lenne!

Verébnéni: Hm! Kedves szomszédasszony, hát tetszik tudni, mi építenénk is... de hát mi lesz akkor a közügyekkel? Mert tetszik tudni, nélkülünk semmi el nem intéződik... Mi intézzük a közösség ügyeit... Rengeteget tanácskozunk, így nem marad időnk lakást építeni. Nálunk minden valamirevaló veréb államférfiú! Hogy többet ne mondjak, a böles verebek tanácsának én vagyok az elnöke! Ott engem illet az első szó!

Fecskeanyó: Úgy, hát ez szép dolog! De hol szoktak tanácskozni, Veréb szomszéd?

Verébnéni: Hát kérem szépen, igen előkelő helyen! Kizárólag a kastély környékén!

Fecskeanyó: Na, ez éppen kapóra jön nekem! Kedves szomszédasszony, nem lenne szíves a legközelebbi gyűlésen szóbahozni a... gyermekek óhaját! Engem kértek meg, terjesszem elő madárnyelven tiszteletteljes kérésüket, hogy tegyem szóvá azt, ezentúl nyáron a verebek több kukacot és kevesebb cseresznyét egyenek, mert a cseresznyét ők is nagyon szeretik!

Verébnéni: Na tessék! Már megint azok a rossz gyerekek! Ki nem állhatom őket! A mult este is majd megpukkadtak a mi szépséges esti dalunkon, pedig szívvel-lélekkel fújtuk...

Fecskeanyó: Na, azt elhiszem, hogy bántotta a fülüket

az az éktelen csipogás, amellyel esténként örvendeztek egymásnak!

Verébnéni: Micsoda?! Hogy a mi szép zenénk csak csipogás?! Ezt sértésnek veszem! Ez hallatlan vakmerőség! (hátra szól társaihoz): Kedves nagyfejű verébkompánia! Kezdjünk rá nagyszerű esti muzsikánkra!

Verebek: (Egy csoport mélyhangú gyermek a veréb mögött.) Csif-csúf, csef-cseref. Mi vagyunk a verebek! Csif-csúf, ugy-e szép? Csiricsirr, a zenénk! Csipogtunk már eleget, Mi vagyunk a verebe... k! (az utolsó hangot elhúzzák.)

Verébnéni: Na, mit szólnak hozzá kedves hallgatóink? Ugy-e gyönyörű volt? De nem akarok igazságtalan lenni, nem bánom, sipákoljatok ti is egyet. A bírálat, ha ugyan van valami ízlésük, csakis a verebek kardalának kedvezhet!

(Magashangú gyermekek a fecske mögött.)

Fecskék: Csicsergés, csicsergés, ez a mi nótánk,
Villásfarku fecskék vagyunk,
Szép tavasz kezdetén jövünk hozzátok,
Eresz alá kicsi fészket rakunk!
Csicsergés, csicsergés az imádságunk,
Ezzel dicsérik az ég Urát!
Kérjük, hogy küldje Magyarországra
A boldogságnak szép tavaszát!

Verébnéni: (Dühösen csiripolva mondja:) Nem hallgathatom tovább ezt a nyafogást! A... gyermekeknek pedig azt ízenem, hogy csak ültessenek és neveljenek mennél több fácskát, akkor majd észre sem veszik, ha mi is eljövünk megköstolni néha-néha, elég édes-e a cseresznye? A kicsi-piros, ropogós cseresznye? Csif-csúf, csiririrr!

(Mindkét szereplő repülést utánozva el.)

Alsóbogárd.

Brenner Márta
igazgató tanító.

— Párbeszéd. —

Szereplők: Gyermek, Tücsök vagy Cserebogár. (Jelmezben.)

Gyermek: Nini, milyen furcsa kis bogár!

Tücsök vagy Cserebogár: Mi az, hát nem ismeresz meg? Hiszen nótát is csináltatok rólam! (Énekel.) Cserebogár... sárga... — igaz, most egy kicsit megbarnultam, mert megfürödtem, utána meg jót napfürdőztem a vadgesztenyén. Fínomízú a levele, de jól laktam belőle! Most itt vagyok! Ugy-e, örülsz, hogy láthatsz?

Gyermek: Azt bizony nem mondhatnám! Haszontalan állatok vagytok ti, cserebogarak! Nekiestek a fák leveleinek és mind a ti telhetetlen gyomrotokba kerül? Hát szabad ezt csinálni?!

Cserebogár: Szóval irigy vagy? Sajnálod, hogy jóllaktam?

Gyermek: Na, tessék! Még neki áll feljebb! Tudd meg hát, hogy nem vagyok rád irigy! de hagyj békét a gyümölcsfáknak és a kerti veteményeknek, mert különben meggyűlik a bajod! Ha nagyon éhes vagy, egyél utilaput meg csalánt, az való neked!

Cserebogár: Dehogyan eszem, dehogyan eszem! Eszem ágában sincs, hogy utilaput egyek, mikor a gyökerétől egyszer már olyan gyomorrontást kaptam, hogy na!

Gyermek: Ha szabad kérdeznem, mikor ettél te gyökeret?

Cserebogár: Hja, az régen volt! Boldogult csimasz koromban! Szép, kövér kis csimasz voltam! Ha jól emlékszem, három akácnyilást értem meg a föld alatt!

Gyermek: És min híztál meg ennyire, hogy ilyen pufók lettél?

Cserebogár: Min? Hát a saláta édes gyökerén! Ettem is szaporán! De valami kétlábú teremtmény — a tücsök koma azt mondta, hogy ti kertésznek nevezitek, — mindig le-leszurt az ásójával... Biztosan engem keresett. Ilyenkor szép csendesen meglapultam a paradicsom gyökerén.

Gyermek: És azt is megrágicsáltad, ugy-e, haszontalan! Ezért haragszanak rád az emberek! De mondd csak, hogyan kerültél ki a földből?

Cserebogár: Hát ez meg miért érdekel téged? De ha már annyira kíváncsi vagy, hogy ki ne lyukadjon az oldalad a nagy kíváncsiságtól, hát jól van, megmondom. Hát tudod, az úgy volt, hogy ősszel elaludtam egy kis bölesőben s azt álmodtam, hogy két nagy legyező nőtt itt a fejemben, meg négy szárnyam, hat lábam is lett egyszerre. Tavasszal aztán, mikor a tücsök szomszéd rágyujtott egy friss tayaszi nótára, én is felébredtem. Megtörültem a szemem a sok alvás után s körültapogattam magam. Hát uramfia! Az álmom csakugyan valóra vált! A fejemben legyezők nőttek, négy szárnyam is lett, meg hat lábam is nőtt egyszeribe! Nosza, próbálgattam a legyezőimemet, de a tücsök szomszéd nagy nevetésbe kezdett s azt mondta, hogy azok nem legyezők, hanem csápok! Nem szeretem ezt a feketeképzű muzsikust! Mindent jobban akar tudni, mint én! Este aztán kimásztam a lyukból, megrezegtettem a szárnyaimat s zrim-zrum, fölrepültem a levegőbe! Először, igaz, szédültem is egy kicsit, nem is csoda, nem szoktam még meg a repülést, de aztán oda se neki, úgy repültem, mintha mindig azt csináltam volna... Igaz, néha-néha még nekirepültem a fának, de se baj, nem tört ki a nyakam! Repültem tovább! Héj, a gyerekek de örültek, amikor megláttak! Azt kiabálták: csinésók! csinésók! Biztosan nagyon megtetszhettem nekik, mind utánam dobták a sapkáját! Hiába zúgtam nekik, hogy nagy lesz az nekem, kisebbet szabassatok! Különben sem fázik az én fejem bubja! — Nem értették meg a beszédemet!

Gyermek: Az ám! Hát te azt hiszed, hogy tetszettel nekik? Dehogy! Le akartak ütni, hogy kárt ne tehess!

Cserebogár: Jaj, ne ijessz meg! De te csak nem akarsz bántani engem?

Gyermek: Hát jó, most az egyszer elengedlek, de elrepülj innen messzire, délre vagy északra íziben, mert ha a magyar fákat, növényeket pusztítod, hírmondó sem marad belőletek!

Cserebogár: Könnyű neked, te tudod, merre van dél, merre észak! De mi nem tanultuk ám ezt a cserebogár iskolában.

Gyermek: Hát akkor gyere csak, jó leszel a bogárgyűjtémenyembe! Előbb spirituszba teszek.

Cserebogár: Ühüm! Ha meg birsz fogni, hékás! Lássuk csak, ki az ügyesebb? *Zzzzz...* (Cserebogár szárnyat bont s elrepül).

Gyermek: (Utánanéz hosszan): Na megállj, akkor esimszaidat fogom pusztítani, azokat megtalálom s ha elpusztítom őket, nem lesz belőlük cserebogár!

Brenner Mária.

MESEDÉLUTÁN.

— Madarak- és fák napjára. —

Jegenyék.

Ugy-e, hogy a legszebb fák a jegenyék. Szzebbek a fenyőnél, mert a fenyők zordak és kivéve a karácsony estéjét, ők fujják a hegyekből a jéghideg szeleket, ők hívják le a magasságokból a földre a jeget és az aggodalmakat s még a levelük is olyan, mint a tű. A tölgyek? Nagy, komoly mélyhangú patriárkák, mindegyik szinte egy-egy Mózes, ők a törvény, a folyton multat emlegető tradíció, ők őrzik a világ kótábláit, komorak és olyan tekintetűek, hogy az emberben benneszakad fölük a legényi szó. A bükkök? Kemények, rugalmasak és ellenállók, ők a mindenkori katonák, akik elfordultak a szívében a néptől s bár belőle erednek, úgy állanak vele szemben, mint az idegenek. Az akácok? Bevándorolt népség, semmi jellemük nincsen, mohók és szaporák s ha tizen vannak, már azt mondják magukról: erdő. Májust kivéve, nincs is költészetük s ez a május is milyen? Gyökértelen és émelygős, amelytől csak a fiatalok bódulnak meg, de a felnőttek nem tudnak már semmi